

Sygn. akt III APa 29/14

III APz 39/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Łodzi – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. w składzie:

Przewodnicząca: SSA Lucyna Guderska (spr.)

Sędziowie: SSA Iwona Szybka

del. SSO Joanna Baranowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Kamila Tomasik

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S. (1) i K. S. (1)

przeciwko syndykowi masy upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

o wynagrodzenie

na skutek apelacji syndyka masy upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w upadłości likwidacyjnej

oraz zażalenia (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 28 maja 2014 roku, sygn. akt VI P 13/13

I. z apelacji pozwanego syndyka masy upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w upadłości likwidacyjnej

1. zmienia zaskarżony wyrok:

a. w punkcie I. 1) i 2) oraz w punkcie III. 1) i 2) w ten tylko sposób, że zasądzone w nich na rzecz M. S. (1) i K. S. (1) kwoty przyznaje wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2009 roku;

b. w punkcie I. 16) oraz w punkcie III. 16) w ten sposób, że zasądzone w nich na rzecz M. S. (1) i K. S. (1) kwoty obniża do kwot po 160 (sto sześćdziesiąt) złotych;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

II. z zażalenia (...) Spółki z o.o. w L.

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie VI i nadaje mu następującą treść:

1) nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Płocku tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w postępowaniu z powództwa M. S. (1):

a. od syndyka masy upadłości (...) Spółki z o.o. w G. w upadłości likwidacyjnej kwotę 1 487,16 (jeden tysiąc czterysta osiemdziesiąt siedem 16/100) złotych,

b. solidarnie od syndyka masy upadłości (...) Spółki z o.o. w G. w upadłości likwidacyjnej i od (...) Spółki z o.o. w L. kwotę 3 470,04 (trzy tysiące czterysta siedemdziesiąt 04/100) złotych,

2) nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Płocku tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w postępowaniu z powództwa K. S. (1):

a. od syndyka masy upadłości (...) Spółki z o.o. w G. w upadłości likwidacyjnej kwotę 1 088,37 (jeden tysiąc osiemdziesiąt osiem 37/100) złotych,

b. solidarnie od syndyka masy upadłości (...) Spółki z o.o. w G. w upadłości likwidacyjnej i od (...) Spółki z o.o. w L. kwotę 2 539,53 (dwa tysiące pięćset trzydzieści dziewięć 53/100) złotych;

2. odrzuca zażalenie na postanowienia zawarte w punktach VII, VIII i IX zaskarżonego wyroku;

3. oddala zażalenie w pozostałym zakresie;

III. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania za instancję odwoławczą.

Sygn. akt III APa 29/14

III APz 39/14

UZASADNIENIE

Pozwem z 2 lipca 2012 r. M. S. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w G. G., kwot: 54 395 zł za przepracowane godziny nadliczbowe od 1 stycznia 2009 r. wraz z ustawowymi odsetkami; 3 600 zł za brak stawiennictwa pozwanego w wyznaczonym terminie na rozprawie ugodowej w I Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego w Gostyninie wraz z ustawowymi odsetkami.

Pozwem z 2 lipca 2012 r. K. S. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w G. G., kwot: 60 390 zł za przepracowane godziny nadliczbowe od 1 stycznia 2009 r. wraz z ustawowymi odsetkami; 3 600 zł za brak stawiennictwa pozwanego w wyznaczonym terminie na rozprawie ugodowej w I Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego w G. wraz z ustawowymi odsetkami.

(...) Publiczny Zespół Zakładów Opieki Zdrowotnej w G. G. wniósł o oddalenie powództw i zasądzenie od powodów kosztów procesu, w tym kosztów ewentualnego zastępstwa prawnego wg norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 30 października 2012 r. Sąd Rejonowy w Płocku na podstawie art. 219 k.p.c., połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy z obu powództw.

Pismem procesowym złożonym na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2013 r. pełnomocnik powodów rozszerzył żądanie pozwu K. S. (1) wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda tytułem wynagrodzenia i dodatków do wynagrodzeń: za rok 2009 kwoty 60 806,35 zł, za rok 2010 kwoty 62 258,96 zł, za rok 2011 kwoty 66 720,03 zł, za rok 2012 kwoty 48 562,50 zł, wszystkie wraz z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot szczegółowo wymienionych w piśmie oraz o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w wysokości podwójnej stawki minimalnej.

Pismem procesowym złożonym na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2013 r. pełnomocnik powodów rozszerzył żądanie pozwu M. S. (1) wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki tytułem wynagrodzenia i dodatków do wynagrodzeń za rok 2009 kwoty 56 589,66 zł, za rok 2010 kwoty 62 654,53 zł, za rok 2011 kwoty 66 652,49 zł, za rok 2012 kwoty 52 516,14 zł, wszystkie wraz z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot szczegółowo wymienionych w piśmie oraz o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w wysokości podwójnej stawki minimalnej.

Pełnomocnik powodów zawarł również wnioski o wezwanie, na podstawie art. 194 § 3 k.p.c., do udziału w sprawie po stronie pozwanej (...). Sp. z o.o. z siedzibą w L..

Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Płocku na podstawie art. 17 pkt 4 k.p.c. przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Płocku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Postanowieniem z dnia 10 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Płocku wezwał do udziału w sprawie po stronie pozwanej (...) Sp. z o.o. w L..

Pozwany (...) Sp. z o.o. w L. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przewidzianych oraz kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej.

Również pozwany (...) Publiczny Zespół Zakładów Opieki Zdrowotnej w G. G. wniósł o oddalenie rozszerzonych powództw.

Pozwany (...) częściowo uznał powództwa za okres od kwietnia 2010 r. do lipca 2012 r. wraz z odsetkami.

Wyrokiem z 28 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w Płocku w pkt I zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powódki M. S. (1) kwoty:

- 1) 2 017,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2009 r. do dnia zapłaty,
- 2) 2 334,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2009 r. do dnia zapłaty,
- 3) 1 728,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2009 r. do dnia zapłaty,
- 4) 2 017,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2009 r. do dnia zapłaty,
- 5) 1 739,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty,
- 6) 2 092,15 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2009 r. do dnia zapłaty,
- 7) 1 912,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2009 r. do dnia zapłaty,
- 8) 2 712,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2009 r. do dnia zapłaty,
- 9) 1 885,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2009 r. do dnia zapłaty,
- 10) 1 771,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2009 r. do dnia zapłaty,
- 11) 881,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2009 r. do dnia zapłaty,
- 12) 2 120,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty,
- 13) 2 599,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2010 r. do dnia zapłaty,
- 14) 3 036,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2010 r. do dnia zapłaty,

15) 1 753,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty,

16) 2 740,00 zł tytułem zwrotu kosztów wywołanych próbą ugodową.

W pkt II zasądził solidarnie od pozwanych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz powódki M. S. (1) kwoty:

1) 2 058,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2010 r. do dnia zapłaty,

2) 3 790,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty,

3) 1 826,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2010 r. do dnia zapłaty,

4) 2 238,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2010 r. do dnia zapłaty,

5) 1 408,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2010 r. do dnia zapłaty,

6) 2 404,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2010 r. do dnia zapłaty,

7) 1 833,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2010 r. do dnia zapłaty,

8) 1 419,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty,

9) 1 764,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty,

10) 2 954,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2011 r. do dnia zapłaty,

11) 2 997,39 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2011 r. do dnia zapłaty,

12) 1 818,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty,

13) 3 059,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2011 r. do dnia zapłaty,

14) 1 987,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty,

15) 3 400,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2011 r. do dnia zapłaty,

16) 2 594,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty,

17) 950,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2011 r. do dnia zapłaty,

18) 2 424,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2011 r. do dnia zapłaty,

19) 2 764,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2011 r. do dnia zapłaty,

20) 2 551,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty,

21) 1 673,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty,

22) 2 623,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2012 r. do dnia zapłaty,

23) 2 897,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2012 r. do dnia zapłaty,

24) 2 053,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty,

25) 2 470,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2012 r. do dnia zapłaty,

- 26) 3 110,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty,
- 27) 2 808,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2012 r. do dnia zapłaty,
- 28) 3 981,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty.

W pkt III zasądził od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powoda K. S. (1) kwoty:

- 1) 1 543,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2009 r. do dnia zapłaty,
- 2) 1 571,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2009 r. do dnia zapłaty
- 3) 1 422,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2009 r. do dnia zapłaty,
- 4) 1 257,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2009 r. do dnia zapłaty,
- 5) 1 815,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty,
- 6) 2 235,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2009 r. do dnia zapłaty,
- 7) 746,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2009 r. do dnia zapłaty,
- 8) 2 348,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2009 r. do dnia zapłaty,
- 9) 1 238,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2009 r. do dnia zapłaty,
- 10) 1 742,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2009 r. do dnia zapłaty,
- 11) 2 382,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2009 r. do dnia zapłaty,
- 12) 2 172,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty,
- 13) 2 008,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2010 r. do dnia zapłaty,
- 14) 1 869,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2010 r. do dnia zapłaty,
- 15) 1 759,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty,
- 16) 2 740,00 zł tytułem zwrotu kosztów wywołanych próbą ugodową

W pkt IV zasądził solidarnie od pozwanych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz powoda K. S. (1) kwoty:

- 1) 1 101,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2010 r. do dnia zapłaty,
- 2) 3 230,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty,
- 3) 1 278,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2010 r. do dnia zapłaty,
- 4) 2 571,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2010 r. do dnia zapłaty,
- 5) 1 678,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2010 r. do dnia zapłaty,
- 6) 1 810,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2010 r. do dnia zapłaty,
- 7) 2 042,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2010 r. do dnia zapłaty,

- 8) 2 446,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty,
- 9) 1 416,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty,
- 10) 2 418,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2011 r. do dnia zapłaty,
- 11) 2 024,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2011 r. do dnia zapłaty,
- 12) 1 663,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty,
- 13) 1 521,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2011 r. do dnia zapłaty,
- 14) 2 037,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty,
- 15) 2 041,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2011 r. do dnia zapłaty,
- 16) 1 395,15 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty,
- 17) 2 263,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2011 r. do dnia zapłaty,
- 18) 2 126,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2011 r. do dnia zapłaty,
- 19) 3 024,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2011 r. do dnia zapłaty,
- 20) 3 079,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty,
- 21) 1 157,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty,
- 22) 2 011,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2012 r. do dnia zapłaty,
- 23) 1 613,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2012 r. do dnia zapłaty,
- 24) 1 317,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty,
- 25) 1 943,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2012 r. do dnia zapłaty,
- 26) 2 073,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty,
- 27) 2 439,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2012 r. do dnia zapłaty,
- 28) 1 317,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty.

W pkt V oddalił powództwa w pozostałym zakresie. W pkt VI nakazał pobrać solidarnie od pozwanych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Płocku kwotę 3 195,00 zł tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 8 983 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty od pozwów. W pkt VII nakazał ściągnąć od powódki i powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w P. po 1 597 zł tytułem zwrotu wydatków, w pkt VIII nakazał ściągnąć od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w P. kwotę 4 277 zł tytułem nieuiszczonej części opłaty od pozwu a w pkt IX nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Płocku kwotę 4 839 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu. W pkt X zniósł koszty procesu między stronami, a w pkt XI nadał rygor natychmiastowej wykonalności w stosunku do pozwanej SPZOZ w pkt II pdpkt 1-28 i w pkt IV pdpkt 1-28, a w stosunku do (...) w pkt II do kwoty 13 262 zł i w pkt IV do kwoty 12 418 zł.

Sąd Okręgowy ustalił, że M. S. (1) jest lekarzem zatrudnionym w Samodzielnym Publicznym Zespole Zakładów Opieki Zdrowotnej w G. G. od 15 października 1980 r. na podstawie umowy o pracę na czas określony, zaś od 1 marca

1981 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Z dniem 12 kwietnia 1994 r. powódka uzyskała drugi stopień specjalizacji w zakresie chorób płuc. Z dniem 1 lipca 2004 r. powódce powierzono obowiązki p.o. Ordynatora Oddziału Pulmonologii. Od 1 stycznia 2006 r. wynagrodzenie zasadnicze powódki wynosiło 2 185 zł miesięcznie. Ponadto w związku z realizacją postanowień art. 5 ustawy z dnia 22 lipca 2006 r. o przekazaniu środków finansowych świadczeniodawcom na wzrost wynagrodzeń, w okresach od 1 października 2006 r. do 30 września 2007 r. powódka otrzymała dodatkowo kwoty po 1 400 zł brutto miesięcznie, zaś od 1 października 2007 r. do 31 grudnia 2007 r. – po 540 zł brutto miesięcznie. Od dnia 1 stycznia 2008 r. wynagrodzenie zasadnicze powódki wzrosło do kwoty 5 340 zł miesięcznie plus dodatek funkcyjny 1 500 zł z związku z pełnieniem funkcji p.o. Ordynatora Oddziału Pulmonologii. Z dniem 19 grudnia 2008 r. powódka uzyskała tytułu specjalisty w zakresie chorób wewnętrznych. W dniu 1 stycznia 2008 r. powódka podpisała oświadczenie zawierające, tzw. klauzulę opt – out, że wyraża zgodę na pracę w wymiarze wyższym niż 48 tygodniowo, lecz nie przekraczającym 78 godzin, począwszy od 1 stycznia 2008 r. z jednoczesnym zastrzeżeniem, że każdej ze stron przysługuje jednomiesięczny okres wypowiedzenia. Z dniem 1 maja 2008 r. przyznano jej dodatek za wysługę lat w wysokości 20% płacy zasadniczej. Z dniem 7 marca 2013 r. powódka w związku z przejściem dotychczasowego zakładu pracy na nowego pracodawcę w trybie art. 23¹ k.p., stała się pracownikiem (...). Sp. z o.o. z siedzibą w L..

K. S. (1) jest lekarzem zatrudnionym w Samodzielnym Publicznym Zespole Zakładów Opieki Zdrowotnej w G. G. w okresie od 1 października 1993 r. na podstawie umowy na czas nieokreślony, ostatnio na stanowisku starszego asystenta z-cy Ordynatora Oddziału Pulmonologii. Z dniem 25 marca 1999 r. powód uzyskał drugi stopień specjalizacji w zakresie chorób płuc. Od 1 stycznia 2006 r. wynagrodzenie zasadnicze powoda wynosiło 1 975,00 zł miesięcznie. Ponadto w związku z realizacją postanowień art. 5 ustawy z dnia 22 lipca 2006 r. o przekazaniu środków finansowych świadczeniodawcom na wzrost wynagrodzeń, w okresach od 1 października 2006 r. do 31 grudnia 2007 r. powód otrzymał dodatkowo kwoty po 1400 zł brutto miesięcznie, zaś od 1 października 2007 r. do 31 grudnia 2007 r. – po 540 zł brutto miesięcznie. W dniu 1 stycznia 2008 r. powód podpisał oświadczenie zawierające, tzw. klauzulę opt – out, że wyraża zgodę na pracę w wymiarze wyższym niż 48 tygodniowo, lecz nie przekraczającym 78 godzin, począwszy od 1 stycznia 2008 r. z jednoczesnym zastrzeżeniem, że każdej ze stron przysługuje jednomiesięczny okres wypowiedzenia. Od dnia 1 stycznia 2008 r. wynagrodzenie zasadnicze powoda wynosiło 5 000 zł miesięcznie plus dodatek funkcyjny 1 000 zł z związku z pełnieniem funkcji z-cy Ordynatora Oddziału Pulmonologii. Z dniem 1 października 2008 r. przyznano mu dodatek za wysługę lat w wysokości 16% płacy zasadniczej, z dniem 1 października 2009 r. w wysokości 17% płacy zasadniczej, z dniem 1 października 2010 r. – 18% płacy zasadniczej, z dniem 1 października 2011 r. – 19% płacy zasadniczej. Z dniem 7 marca 2013 r. powód w związku z przejściem dotychczasowego zakładu pracy na nowego pracodawcę w trybie art. 23¹ k.p., stał się pracownikiem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L..

W dniu 28 stycznia 2008 r. zawarto pomiędzy Samodzielnym Publicznym Zespołem Zakładów Opieki Zdrowotnej w G. G. reprezentowanym przez dyrektora Z. B. oraz zastępcę dyrektora ds. ekonomiczno – administracyjnych M. R. a Zespołem negocjacyjnym reprezentującym (...) Związek Zawodowy Lekarzy przy (...) ZOZ G. w osobach A. W., M. A. i K. S. (1) (...) dotyczące zasad pracy lekarzy w systemie opt – out. Jego zawarcie spowodowało konieczność zmiany Regulaminu Wynagradzania obowiązującego w pozwanym szpitalu celem dostosowania jego postanowień do zapisów Porozumienia. Z dniem 15 kwietnia 2008 r. wszedł w życie w Samodzielnym Publicznym Zespole Zakładów Opieki Zdrowotnej w G. G. Regulamin Wynagradzania uzgodniony między pracodawcą a działającymi u niego zakładowymi organizacjami związkowymi, m. in. (...) Związkiem Zawodowym Lekarzy ZOZ w G. reprezentowanym przez A. W.. Zgodnie § 9 tego Regulaminu lekarzowi zobowiązanemu do pełnienia w (...) ZOZ dyżuru medycznego w związku z koniecznością udzielania całodobowych świadczeń zdrowotnych – przysługuje dodatkowe wynagrodzenie określone w Załączniku nr 3. W Załączniku nr 3 określono natomiast wysokość stawek za pełnione dyżury lekarskie. I tak dla lekarza anestezjologa stawkę godzinową dyżuru zwykłego określono na kwotę 40 zł, zaś stawkę godzinową dyżuru świątecznego określono na kwotę 80 zł, dla lekarza specjalisty II° stawkę godzinową dyżuru zwykłego określono na kwotę 35 zł, zaś stawkę godzinową dyżuru świątecznego określono na kwotę 70 zł, dla lekarza specjalisty I^o stawkę godzinową dyżuru zwykłego określono na kwotę 30 zł, zaś stawkę godzinową dyżuru świątecznego określono na kwotę

60 zł, dla lekarza bez specjalizacji stawkę godzinową dyżuru zwykłego określono na kwotę 25 zł, zaś stawkę godzinową dyżuru świątecznego określono na kwotę 50 zł.

Sąd Okręgowy następnie ustalił ilość godzin przepracowanych przez powodów, w tym ilość pełnionym dyżurów, także w święta i w porze nocnej oraz wysokość przysługującego z tego tytułu wynagrodzenia, wysokość wypłaconej już kwoty i różnicy do zapłaty za okres styczeń 2009 r. – lipiec 2012 r. Przy czym M. S. (1) w styczniu 2009 r. przepracowała 235 godzin, z czego czas pełnionych dyżurów wyniósł 113,67 godzin, w tym dyżury pełnione w święto wyniosły 24 godziny, w porze nocnej z wyłączeniem świąt wyniosły 40 godzin, zaś w pozostałych dniach 49,67 godzin. Z tego tytułu przysługujące powodce wynagrodzenie wyniosło 6 348,85 zł, przy czym pozwany wypłacił powodce 4 331,00 zł, a więc różnica do zapłaty za styczeń 2009 r. wyniosła 2 017,85 zł. W lutym 2009 r. powodka przepracowała 227,42 godzin, z czego czas pełnionych dyżurów wyniósł 113,67 godzin, w tym dyżury pełnione w niedzielę wyniosły 24 godziny, porze nocnej z wyłączeniem niedzieli wyniosły 40 godzin, zaś w pozostałych dniach 49,67 godzin. Z tego tytułu przysługujące powodce wynagrodzenie wyniosło 6 666,64 zł, przy czym pozwany wypłacił powodce 4 332,00 zł, a więc różnica do zapłaty za luty 2009 r. wyniosła 2 334,64 zł. W marcu 2009 r. powodka przepracowała 212,25 godzin, z czego czas pełnionych dyżurów wyniósł 113,67 godzin, w tym dyżury pełnione w niedzielę wyniosły 24 godziny, w porze nocnej z wyłączeniem niedzieli wyniosły 40 godzin, zaś w pozostałych dniach 49,67 godzin. Z tego tytułu przysługujące powodce wynagrodzenie wyniosło 6 060,76 zł, przy czym pozwany wypłacił powodce 4 332,00 zł, a więc różnica do zapłaty za marzec 2009 r. wyniosła 1 728,76 zł. K. S. (1) w styczniu 2009 r. przepracował 174,33 godzin, z czego czas pełnionych dyżurów wyniósł 113,67 godzin, w tym dyżury pełnione w porze nocnej wyniosły 48 godzin, zaś w pozostałych dniach 65,67 godziny. Z tego tytułu przysługujące powodowi wynagrodzenie wyniosło 5 874,87 zł, przy czym pozwany wypłacił powodowi 4 331,00 zł, a więc różnica do zapłaty za styczeń 2009 r. wyniosła 1 543,87 zł. W lutym 2009 r. powód przepracował 212,25 godzin, z czego czas pełnionych dyżurów wyniósł 113,67 godzin, w tym dyżury pełnione w porze nocnej wyniosły 48 godzin, zaś w pozostałych dniach 65,67 godziny. Z tego tytułu przysługujące powodowi wynagrodzenie wyniosło 6 168,75 zł, przy czym pozwany wypłacił mu 4 597 zł, a więc różnica do zapłaty za luty 2009 r. wyniosła 1 571,75 zł. W marcu 2009 r. powód przepracował 236,25 godzin, z czego czas pełnionych dyżurów wyniósł 130,08 godzin, w tym dyżury pełnione w porze nocnej wyniosły 56 godzin, zaś w pozostałych dniach 74,08 godziny. Z tego tytułu przysługujące powodowi wynagrodzenie wyniosło 6 328,52 zł, przy czym pozwany wypłacił powodowi 4 906 zł, a więc różnica do zapłaty za marzec 2009 r. wyniosła 1 422,52 zł.

Sąd ustalił również, że w dniu 6 kwietnia 2012 r. powodowie wniosli do Sądu Rejonowego w Gostyninie o zawiązanie do próby ugodowej (...) Publicznego Zespołu (...) w G. z siedzibą w G.. K. S. (1) domagał się zawiązania ww. szpitala do próby ugodowej w sprawie o zapłatę kwoty 60 390 zł, M. S. (1) w sprawie o zapłatę kwoty 54 395 zł, wszystkie z tytułu wynagrodzenia za przepracowane godziny nadliczbowe wraz z ustawowymi odsetki od dnia 1 września 2009 r. Uczestnik nie stawił się na wyznaczone posiedzenie Sądu. Sporządził pismo procesowe, w którym wskazał, że z uwagi na lakoniczność złożonego wniosku, w szczególności w zakresie sposobu wyliczenia dochodzonej kwoty, co się na nią składa, jakiego okresu dotyczy, nie jest w stanie zająć merytorycznego stanowiska w sprawie. Do zawarcia ugody nie doszło. Pozwany nie stawił się na posiedzeniu Sądu.

Na mocy § 2 ust. 1 aneksu z dnia 14 lutego 2003 r. do Regulaminu Pracy obowiązującego u pozwanego ad. 1 wprowadzono trzymiesięczny okres rozliczeniowy. Aneks ten obowiązywał od 1 stycznia 2003 r. Zgodnie z § 16 obowiązującego u pozwanego ad. 1 Regulaminu wynagradzania wypłata wynagrodzenia, w tym za dyżury, odbywa się do 10 – tego dnia miesiąca za miesiąc poprzedni. Regulamin ten wszedł w życie z dniem 15 kwietnia 2008 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał powództwo za zasługujące na uwzględnienie co do zasady.

Na wstępie odniósł się do zarzutu przedawnienia roszczeń podniesionych przez powodów. SPZOZ podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powodów za okres od 1 stycznia 2009 r. do 29 lipca 2009 r., zaś pismem procesowym z dnia 14 maja 2014 r. rozszerzył zarzut przedawnienia roszczeń powodów w zakresie żądania zapłaty wszystkich składników wynagrodzenia i dodatków do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od 1 stycznia 2009 r. do 18 kwietnia 2010 r. w stosunku do każdego z powodów uznając, że dopiero w pismach rozszerzających powództwa z

dnia 18 lutego 2013 r. strona powodowa wystąpiła o zasądzenie także innych składników wynagrodzenia, takich jak dodatek za pracę w porze nocnej, dodatek stażowy, czy dodatek za pracę w dni świąteczne. Z kolei (...) wyartykułował podniesiony zarzut przedawnienia w ten sposób, że wskazując, iż został wezwany do wzięcia udziału w sprawie w dniu 17 lipca 2013 r., a więc roszczenie powodów uległo przedawnieniu za okres od 1 stycznia 2009 r. do 17 lipca 2010 r., tj. w doniesieniu do powoda M. S. (1) co do kwoty 23 213,47 zł za 2009 r. i co do kwoty 15 065,37 zł za okres od 1 stycznia 2010 r. do 17 lipca 2010 r., a więc kwota nieprzedawniona wynosi 60 193,73 zł oraz w odniesieniu do powoda K. S. (1) co do kwoty 20 478,96 zł za 2009 r. i co do kwoty 11 248,78 zł za okres od 1 stycznia 2010 r. do 17 lipca 2010 r., a więc kwota nieprzedawniona wynosi 49 435,06 zł. W ocenie Sądu podniesiony przez SPZOZ zarzut przedawnienia jest niezasadny, gdyż w stosunku do niego bieg przedawnienia został przerwany przez zawezwanie do próby ugodowej, zaś zarzut przedawnienia podniesiony przez (...) jest wprawdzie skuteczny, jednakże nie od daty doręczenia mu pozwu, lecz od daty złożenia przez pełnomocnika powodów wniosku o dopozwanie. Sąd zauważył, że zgodnie z art. 291 §1 k.p. roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, zaś w myśl art. 295 § 1 pkt 1 k.p. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed właściwym organem powołanym do rozstrzygania sporów lub egzekwowania roszczeń przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Taką czynnością może być zawezwanie do próby ugodowej regulowane w art. 184 - 186 k.p.c. Dalej Sąd zaznaczył, że roszczenie o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych staje się wymagalne (art. 291 § 1 k.p.) w dniu, w którym powinno nastąpić rozliczenie czasu pracy po upływie przyjętego okresu rozliczeniowego. W dniu 6 kwietnia 2012 r. powodowie złożyli w Sądzie Rejonowym w Gostyninie wnioski o zawezwanie do próby ugodowej pozwanego SPZOZ domagając się zawezwania ww. szpitala do próby ugodowej – M. S. (1) w sprawie o zapłatę kwoty 54 395 zł, K. S. (1) w sprawie o zapłatę kwoty 60 390 zł, z tytułu wynagrodzenia za przepracowane godziny nadliczbowe wraz z ustawowymi odsetki od dnia 1 stycznia 2009 r. Zawezwanie to nastąpiło w tej samej sprawie, w której powodowie następnie wytoczyli powództwa, skutecznie przerywając 3-letni termin przedawnienia ich roszczeń. Najwcześniejszym dniem wymagalności roszczenia o wypłatę wynagrodzenia za godziny nadliczbowe przepracowane przez powodów w okresie od 1 stycznia 2009 r. do 31 marca 2009 r. był 10 kwietnia 2009 r. Regulamin Pracy obowiązujący u pozwanego SPZOZ wprowadzał trzymiesięczny okres rozliczeniowy, liczony kwartalnie. Zaś Regulamin wynagradzania wprowadził zasadę wypłaty wynagrodzenia, w tym za dyżury medyczne, do 10 – tego dnia każdego miesiąca za miesiąc poprzedni. Zatem początek biegu terminu przedawnienia przypadł na 11 kwietnia 2009 r. Tymczasem zawezwanie do próby ugodowej nastąpiło w dniu 6 kwietnia 2012 r., skutecznie przerywając bieg przedawnienia roszczenia. Sąd zaznaczył przy tym, że powodowie już we wniosku o zawezwanie do próby ugodowej i w pozwach dochodzili różnicy między wynagrodzeniem za dyżury medyczne wypłaconym im przez pozwanego a wynagrodzeniem przysługującym im z mocy przepisów prawa pracy.

Odnośnie merytorycznej oceny żądań powodów Sąd Okręgowy wskazał, że ich podstawę prawną, z uwagi na czasokres zgłoszonych żądań mający początek 1 stycznia 2009 r., stanowiły zarówno przepisy: ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej obowiązującej do 30 czerwca 2011 r., w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2008 r., ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej obowiązującej od dnia 1 lipca 2011 r., jak i przepisy art. 151¹ § 1-3 kodeksu pracy i wreszcie obowiązujący u SPZOZ od 15 kwietnia 2008 r. Regulamin Wynagradzania oraz Regulamin Pracy. Zgodnie z ww aktami prawnymi do wynagrodzenia za pracę w godzinach pełnienia dyżuru medycznego w wymiarze nieprzekraczającym średnio 48 godzin tygodniowo a także w wymiarze przekraczającym średnio 48 godzin na tydzień ("opt-out") w przyjętym okresie rozliczeniowym stosuje się odpowiednio przepisy art. 151¹ §1-3 Kodeksu pracy. Oznacza to, że na podstawie tych przepisów przysługuje lekarzowi w obu tych przypadkach za każdą przepracowaną godzinę normalne wynagrodzenie oraz dodatki, ustalone przynajmniej na poziomie określonym w art. 151¹ §1-3 Kodeksu pracy.

Powodowie w spornym okresie otrzymywali wynagrodzenie za dyżury medyczne, zgodnie z obowiązującym u SPZOZ od 15 kwietnia 2008 r. Regulaminem Wynagradzania. Spornym natomiast było to, czy „dodatkowe wynagrodzenie” - kwota, o której mowa w § 9 Regulaminu Wynagradzania jest kwotą dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych, czy też wynagrodzeniem ryczałtowym za godzinę dyżuru wynikającym z wprowadzenia klauzuli opt – out i zawarcia Porozumienia z dnia 28 stycznia 2008 r. pomiędzy zakładem pracy a zespołem negocjacyjnym. Sąd uznał, że

zapisy Regulaminu Wynagradzania, należy interpretować w świetle zawartego wcześniej Porozumienia i przyjął, że wynagrodzenie dodatkowe, o którym mowa w Regulaminie Wynagradzania, jest wynagrodzeniem ryczałtowym za godzinę dyżuru. W oparciu o założenie, że kwoty wymienione w Porozumieniu z dnia 28 stycznia 2008 r. i w załączniku nr 3 do regulaminu wynagradzania nie stanowiły dodatku do wynagrodzenia a był to ryczałt za godzinę dyżuru obejmujący swym zakresem normalne wynagrodzenie, dodatek jak za godziny nadliczbowe oraz dodatek za pracę w porze nocnej, Sąd wyliczył, posilkując się opinią biegłej, wynagrodzenie powodów za dyżury pomniejszone o wynagrodzenie wypłacone przez pracodawcę (ryczałt za godziny dyżuru tj. kwoty wynikające z porozumienia i załącznika nr 3). Sąd, zgodnie z tymi wyliczeniami, zasądził na rzecz powodów, stosownie do ich żądania zawartego w pozwie i podtrzymanego w toku postępowania, różnicę pomiędzy wynagrodzeniem za dyżury medyczne wypłaconym im przez pozwanego, a wynagrodzeniem należnym, uwzględniając, że za okres od 1 stycznia 2009 r. do 31 marca 2010 r. roszczenia powodów wobec (...) Sp. z o.o. uległy przedawnieniu. W pozostałym zakresie, tj. w zakresie żądania powodów zasądzenia na ich rzecz wyrównania wynagrodzenia za dyżury medyczne ponad kwoty wynikające z uzupełniającej opinii biegłej z dnia 26 lutego 2014 r. Sąd powództwa oddalił.

Za podstawą solidarnej odpowiedzialności pozwanych wobec powodów za zobowiązania powstałe przed przejściem części zakładu pracy Sąd przyjął art. 23¹ § 2 k.p.

W związku z uznaniem przez SPZOZ w piśmie procesowym z dnia 14 maja 2014 r. roszczenia powodów w kwotach w tym piśmie wskazanych, Sąd – na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. – nadał w pkt XI wyrokowi z urzędu w uznanym przez pozwanego zakresie rygor natychmiastowej wykonalności. Podstawę prawną nadania rygoru natychmiastowej wykonalności w pkt XI w stosunku do (...) stanowił art. 477² § 1 zd. 1 k.p.c.

Sąd zasądził od SPZOZ na rzecz każdego z powodów koszty wywołane próbą ugodową na podstawie art. 186 § 2 k.p.c. Koszty te zostały wywołane wyłącznie zachowaniem pozwanego SPZOZ, który nie stawił się na posiedzenie Sądu wyznaczone w sprawie o zawiązanie do próby ugodowej i dlatego zasadnym było obciążanie tylko jego tymi kosztami, które zostały określone na podstawie §12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Wprawdzie powodowie wygrali sprawę w jedynie w około 35-40 %, jednakże Sąd uznał za zasadne rozdzielić między strony koszty sądowe, na które składają się opłaty od pozwu i koszty opinii biegłej, po połowie, tj. po 50%, zaś porównywalne koszty zastępstwa prawnego stron, znieść wzajemnie. Na koszty sądowe składała się opłata od pozwu i wydatki związane z opiniami biegłej. Sąd rozdzielił stosunkowo między stronami wydatki związane z kosztami opinii biegłej w łącznej kwocie 6.390,00 zł (4.140,00 zł pierwsza opinia i 2.250,00 zł opinia uzupełniająca). Na każdą z połączonych spraw przypadała kwota 3.195 zł. Sąd nakazał ściągnąć połowę tej kwoty z roszczenia zasądzonego na rzecz każdej z powodów, a więc po 1.597,00 zł, a resztą obciążył pozwanych solidarnie. Sąd obciążył solidarnie pozwanych opłatą stosunkową od pozwów w wysokości 5% zasądzonego roszczenia. Solidarny obowiązek pozwanych zwrotu kosztów sądowych wynika z art. 105 § 2 zd. 1 k.p.c.

Apelację od części wyroku złożył pozwany – syndyk masy upadłości (...) sp. z o.o. Zaskarżył orzeczenie co do jego punktu I pdpkt 1, 2, 3 16, oraz punktu III pdpkt 1, 2, 3, 16 oraz punkt X.

Odnosnie punktu I pdpkt 1, 2, 3 i punktu III pdpkt 1, 2, 3 postawił zarzut naruszenia prawa materialnego - art. 291 § 1 k.p. - przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż najwcześniejszym dniem wymagalności roszczenia o wypłatę wynagrodzenia za godziny nadliczbowe przepracowane przez stronę powodową w okresie od 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 marca 2009 r. był 10 kwietnia 2009 r., podczas w rzeczywistości dniem tym był 31 marca 2009 r., przez co roszczenie strony powodowej o zapłatę wynagrodzenia na miesiąc styczeń, luty i marzec 2009 r. uległo przedawnieniu.

Odnośnie punktu I pdpkt 16 i punktu III pdpkt 16 postawił zarzut naruszenia prawa materialnego - § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z §6 pkt 5 oraz § 10 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, poprzez niewłaściwie zastosowanie polegające na przyjęciu, iż w przypadku sprawy o zawezwanie do próby ugodowej sąd ustala wynagrodzenie przeciwnika wzywającego na podstawie § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia, a nie na podstawie § 10 ust. 1 pkt 3.

Odnośnie punktu X postawił zarzut naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy - art. 100 k.p.c. poprzez zniesienie kosztów zastępstwa prawnego stron w następstwie uznania, iż są porównywalne, podczas, gdy biorąc pod uwagę, iż powództwo zostało w znacznej mierze oddalone, Sąd winien je stosunkowo rozdzielić.

Skarżący wniósł, odnośnie punktu I pdpkt 1, 2, 3 i punktu III pdpkt 1, 2, 3, o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie powództwa. Odnośnie punktu I pdpkt 16 oraz punktu III pdpkt 16 wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie na rzecz strony powodowej kwoty po 160 zł tytułem zwrotu kosztów wywołanych próbą ugodową. Odnośnie wreszcie punktu X wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie na rzecz pozwanego: od powoda M. S. (1) kwoty 5 400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych w dwukrotności stawki minimalnej, od powoda K. S. (1) kwoty 5 400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych w dwukrotności stawki minimalnej. Wniósł również o zasądzenie od strony powodowej kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Pozwany (...) sp. z o.o. wniósł zażalenie na postanowienia zawarte w punktach VI, VII, VIII, IX, X wyroku. Postawił zarzut naruszenie art. 105 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie i zasądzenie kosztów procesu solidarnie od pozwanych także w części roszczenia, za które spółka (...) nie odpowiadał solidarnie, art. 98 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, co skutkowało nałożeniem na strony obowiązku poniesienia kosztów procesu po 50% a nie zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i naruszenia art. 100 zd. 1 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że w przedmiotowej sprawie względu słuszności przemawiają za uznaniem, że strony winny ponieść koszty procesu po 50% a koszty zastępstwa procesowego winny zostać zniesione. Wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w punkcie VI poprzez nakazanie ściągnięcia od pozwanych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Płocku kwoty 1 677,38 zł tytułem zwrotu wydatków oraz kwoty 2 373,18 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty od pozwu, zmianę zaskarżonego postanowienia w punkcie VII poprzez nakazanie ściągnięcia od powódki M. S. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Płocku kwoty 1 917 zł tytułem zwrotu wydatków oraz VII poprzez nakazanie ściągnięcia od powoda K. S. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Płocku kwoty 2 076,75 zł tytułem zwrotu wydatków, zmianę zaskarżonego postanowienia w punkcie VIII poprzez nakazanie ściągnięcia od powódki M. S. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Płocku kwoty 7 231,40 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty od pozwu, zmianę zaskarżonego postanowienia w punkcie IX poprzez nakazanie ściągnięcia od powoda K. S. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Płocku kwoty 7 477,35 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty od pozwu, zmianę zaskarżonego postanowienia w punkcie X poprzez zasądzenie od powódki M. S. oraz od powoda K. S. kwotę po 3.240 zł każdy tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz (...) sp. z o.o. Wniósł również o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego ad. 2 kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

P. powodów wniósł o oddalenie apelacji pozwanego syndyka masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w całości i zasądzenie od tego pozwanego zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

P. powoda K. S. (1) wniósł o oddalenie zażalenia (...).

Postanowieniem z 18 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Płocku zawiesił na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. postępowanie w stosunku do SPZOZ i wezwał syndyka masy upadłości ww do wzięcia udziału w sprawie.

W związku ze wstąpieniem syndyka masy upadłości SPZOZ do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Sąd Okręgowy w Płocku postanowieniem z dnia 16 października 2014 r. podjął zawieszono postępowanie z udziałem syndyka masy upadłości SPZOZ.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja syndyka masy upadłości (...) sp. z o.o. jest generalnie niezasadna, aczkolwiek prowadzi do zmiany wyroku w zaskarżonej części, lecz jedynie co do daty początkowej odsetek.

Na wstępie zauważyć trzeba, że apelujący zaskarżył jedynie punkt I pdpkt 1, 2 i 3 (rozstrzygnięcie dotyczące powództwa M. S. (1)) oraz punkt III pdpkt 1, 2 i 3 (rozstrzygnięcie dotyczące powództwa R. S.) wyroku. Apelacja dotyczyła zatem jedynie kwot zasądzonych tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe za styczeń, luty i marzec 2009 r. W ocenie skarżącego Sąd Okręgowy błędnie przyjął, że zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego odnośnie tych długów jest niezasadny. Przedstawiono następującą argumentację: Roszczenie o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych staje się wymagalne w dniu, w którym powinno nastąpić rozliczenie czasu pracy po upływie przyjętego okresu rozliczeniowego. Zgodnie z regulaminem pracy ów okres rozliczeniowy wynosi 3 miesiące. Nie jest zasadne utożsamianie dnia wymagalności świadczenia z dniem wypłaty wynagrodzenia. Zatem w tym przypadku owym momentem rozliczenia godzin nadliczbowych powinien być ostatni dzień okresu rozliczeniowego, co w przypadku przedziału styczeń – marzec 2009 r. oznacza 31 marca 2009 r. I od tego momentu samo roszczenie staje się wymagalne, rozpoczyna swój bieg przedawnienia, które upływa 31 marca 2012 r., przez co zawezwanie do próby ugodowej, które miało miejsce 6 kwietnia 2012 r. nie mogło przerwać biegu przedawnienia co do tych roszczeń, bowiem samo przedawnienie już wtedy upłynęło. Pogląd powyższy nie zasługuje na aprobatę.

Po pierwsze za punkt wyjścia należy przyjąć tezę Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 2008 r. (przytoczoną już przez Sąd Okręgowy), że roszczenie o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych staje się wymagalne w dniu, w którym powinno nastąpić rozliczenie czasu pracy po upływie przyjętego okresu rozliczeniowego. Nie można jednak zgodzić się z poglądem, że dnia owego nie wyznacza dzień wypłaty samego wynagrodzenia. Tym bardziej nie ma racji skarżący uważając, że momentem tym ma być ostatni dzień okresu rozliczeniowego, skoro wówczas okres ten jeszcze nie opłynął. Rozliczenie czasu pracy w tym kontekście służy ustaleniu wynagrodzenia i jest immanentnie powiązane z jego wypłatą. Skoro zaś regulamin obowiązujący u pracodawcy przewidywał wypłatę wynagrodzenia do 10-tego każdego miesiąca za okres poprzedni, to nie sposób uznać by samo roszczenie o wypłatę tego wynagrodzenia stawałoby się wymagalne zanim jeszcze pracodawca był zobowiązany do jego wypłaty. W świetle powyższego Sąd Okręgowy przyjął zasadnie, że roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za pracę w ramach pełnienia dyżuru medycznego stało się wymagalne dopiero 10 kwietnia 2009 r., a termin przedawnienia rozpoczął swój bieg od 11 kwietnia 2009 r. upływał 11 kwietnia 2012 r., przez co zawezwanie do próby ugodowej z 6 kwietnia 2012 r., bieg przedawnienia przerwało. Uznać zatem należy powyższy zarzut za niezasadny.

Tym niemniej zauważyć trzeba, że wyrok w zaskarżonej części podlegał zmianie. Przyjmując bowiem, że roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za okres styczeń – marzec 2009 r. stało się wymagalne 10 kwietnia 2009 r., to dopiero z dniem 11 kwietnia 2009 r. pozwany znalazł się w opóźnieniu uzasadniającym przyznanie odsetek i to odnośnie całego wynagrodzenia za przedmiotowy okres. Konieczna więc stała się zmiana wyroku w tym zakresie, w ten tylko jednak sposób, że kwoty zasądzone z tego tytułu, przyznane są z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2009 r. Ta sama zasada dotyczy zresztą całego okresu styczeń 2009 r. – lipiec 2012 r., jednakże apelacja obejmowała jedynie część wyroku, stąd też Sąd Apelacyjny nie był władny zmienić rozstrzygnięcia odnośnie dalszych okresów.

Mając na względzie powyższe Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienił wyrok w zaskarżonej części i orzekł jak w I pdpkt 1, zaś w pkt I pdpkt 2 oddalił, na podstawie art. 385 k.p.c. apelację w pozostałym zakresie.

Na skutek zażalenia syndyka masy upadłości (...) sp. z o.o. zmianie podlegał także punkt I pdpkt 16 i punkt III pdpkt 16 zaskarżonego wyroku. W tych rozstrzygnięciach Sąd Okręgowy orzekł o kosztach wywołanych próbą ugodową, do której zawezwali powodowie, a na którą nie stawił się pozwany. Słusznie jednak w zażaleniu wskazano,

że w tym przypadku, do ustalenia wynagrodzenia pełnomocnika powodów, wchodzącego w skład tych kosztów, winien mieć zastosowanie § 11 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz.U.2013.461 z zm.). Sąd apelacyjny aprobeuje tu w pełni argumentację zawartą w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2014 r. (III CZP 117/13 OSNC 2014/12/123). Zostało ono wydane na tle rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości regulującego wynagrodzenie radców prawnych, ale tożsamość obu aktów uzasadnia przydatność jego też w tym przypadku. Sąd Najwyższy wskazał, że w odniesieniu do postępowania pojednawczego nie została określona stawka opłaty, zatem należy ustalić na podstawie jakiego kryterium wino się określić jej wysokość. Uznał, że nie jest zasadnym sięgnięcie do kryterium wartości przedmiotu sprawy. Celem postępowania pojednawczego jest uregulowanie sprawy spornej pomiędzy stronami w drodze ugody zawartej przed sądem i pod jego kontrolą, a zatem kwalifikacja stosunku prawnego, z którego wywodzone są pretensje stron, nie ma znaczenia dla wysokości opłaty sądowej, właściwości sądu oraz przebiegu postępowania. Tak samo nie powinna mieć znaczenia dla wyliczenia stawki opłaty będącą podstawą wynagrodzenia pełnomocnika. Sąd Najwyższy zauważył dalej, że postępowanie pojednawcze nie powinno być utożsamiane z postępowaniem procesowym. W istocie oba postępowania są niezależne. Nie ma też podstaw do różnicowania wynagrodzenia w zależności od tego czy próba ugodowa dotyczyła sprawy podlegającej rozpoznaniu w postępowaniu procesowym czy nieprocesowym. Winna być ona jednolita w jednym i w drugim przypadku. W konkluzji Sąd Najwyższy uznał, że sięgnąć należy do sumy określonej minimalną stawką w postępowaniu nieprocesowym, która wynosi 120 zł. Mając na względzie powyższe uwagi Sąd Apelacyjny uznał, że wynagrodzenie pełnomocnika powodów z tytułu postępowania pojednawczego winno zamykać się tą właśnie kwotą. Nadto w zakres kosztów wchodzi jeszcze opłata od zawezwania do próby ugodowej w wysokości 40 zł. Łącznie daje to 160 zł. I tą też kwotę Sąd Apelacyjny zasądził tytułem kosztów wywołanych próbą ugodową, zmieniając na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. , zgodnie z żądaniem zażalenia, zaskarżone rozstrzygnięcie, o czym orzeczono w punkcie I pdpkt 1 i 2 wyroku.

(...) sp. z o.o. w L. odnośnie rozstrzygnięcia w zakresie kosztów sądowych zawartych w pkt VI zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego skutkuje zmianą tegoż rozstrzygnięcia.

Na wstępie zaznaczyć należy, że pomimo, iż zażalenie wniósł tylko jeden ze współuczestników po stronie pozwanej to, z uwagi na istniejące po ich stronie współuczestnictwo materialne, zgodnie z treścią art. 378 § 2 k.p.c., Sąd Apelacyjny z urzędu rozpoznał sprawę w tym zakresie również na rzecz syndyka masy upadłości (...) sp. z o.o.

Przechodząc już do meritum, po pierwsze trzeba wskazać, że w istocie mamy do czynienia z dwiema sprawami połączonymi jedynie do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia, a mianowicie ze sprawą z powództwa M. S. (1) przeciwko (...) sp. z o.o. i syndykowi masy upadłości (...) sp. z o.o. oraz ze sprawą z powództwa K. S. (1) przeciwko (...) sp. z o.o. i syndykowi masy upadłości (...) sp. z o.o. Tym samym właściwsze jest rozliczenie kosztów sądowych odrębnie dla każdej z tych spraw.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz.U.2014.1025 z zm.) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Zasadą mającą tu zastosowanie będzie zasada wynikająca z art. 100 k.p.c. stosownego rozdzielenie tych kosztów. Biorąc pod uwagę kwoty żądane przez powodów i kwoty ostatecznie zasądzone przez Sąd, uznać należy, że pozwani w przypadku powództwa M. S. (1) przegrali w 40%, zaś w przypadku K. S. (1) w 30%. I w tym też stosunku, co do zasady odpowiadają za nieuiszczone przez strony w postępowaniu koszty sądowe. Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska Sądu Okręgowego, że stosunek ów winien wynosić 50% - nie znajduje to uzasadnienia w okolicznościach sprawy. Na przedmiotowe koszty składają się: opłata sądowa oraz wydatki związane z opinią biegłych. W przypadku powództwa M. S. (1) opłata ta wynosiła ostatecznie 11 921 zł, z czego powódka uiściła 2 720 zł, w przypadku K. S. (1) opłata ta wynosiła 11 918 zł, z czego powód uiścił 3 020 zł. Nadto należało jeszcze uwzględnić wydatek z tytułu opinii biegłej, której wynagrodzenie wyniosło 6 390 zł. Za właściwe należy uznać rozdzielenie tego wydatku po równo na obie sprawy, tak że na sprawę z powództwa M. S. (1) przypada kwota 3 195 zł, a na sprawę z powództwa K. S. (1) również kwota 3 195 zł. Łącznie zatem do rozliczenia

tytułem kosztów sądowych, w przypadku powództwa M. S. (1), pozostaje kwota 12 393 zł, a w przypadku powództwa K. S. (1) kwota 12 093 zł. I tymi sumami należało obciążyć, stosownie do wyniku sprawy, strony. Jak już wspomniano w przypadku pozwu M. S. (1), pozwani zasadniczo przegrali w 40%. Stąd obciążająca ich kwota tytułem kosztów sądowych wynosi 4 957,20 zł. W przypadku K. S. (1) stosunek ów wynosi 30% a przez to obciążenie zamyka się sumą 3 627,90 zł. Słusznie jednak zwraca uwagę skarżący, że zasądzone na rzecz powodów sumy nie są objęte solidarnością w pełnym zakresie. Zaś zgodnie z art. 105 § 2 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach solidarna odpowiedzialność za te koszty istnieje wtedy gdy współuczestnicy odpowiadają solidarnie co do istoty sprawy. W tym przypadku solidarność ta obejmuje jedynie część zasądzoną na rzecz każdego z powodów roszczenia. Właściwym jest zatem uwzględnienie tej okoliczności. Sąd Apelacyjny zważył, że w przypadku M. S. (1) stosunek kwot zasądzonych solidarnie do łącznej zasądzonej na rzecz tej powódki kwoty wynosi 70%. W przypadku K. S. (1) ów stosunek wynosi również około 70%. Zatem pozwanych solidarnie obowiązek pokrycia nieuiszczonych kosztów sądowych obciąża jedynie w zakresie 70%, a w pozostałym zakresie obowiązek ów obciąża jedynie syndyka upadłości (...) G., tu bowiem ten pozwany odpowiada samodzielnie. Podobnie jest w przypadku drugiego powoda – K. S. (1).

Mając to wszystko na względzie Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. zmienił pkt VI zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i nadał mu treść jak w pkt II sentencji wyroku apelacyjnego. W pozostałym zakresie zażalenie (...) sp. z o.o. podlegało oddaleniu.

(...) sp. z o.o. zaskarżyła także pkt VII, VIII i IX wyroku Sądu Okręgowego. Jednakże te rozstrzygnięcia, choć wydane w zakresie kosztów sądowych, dotyczą wyłącznie powodów. Tym samym należy uznać, że pozwany nie był władny wnieść od nich środków odwoławczych, jako że nie dotyczyły one jego obowiązków i praw. Zażalenie pozwanego jest w tym obszarze niedopuszczalne i podlega odrzuceniu na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

Obydwaj pozwani zaskarżyli wreszcie rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w zakresie kosztów procesu, w którym koszty te zostały wzajemnie zniesione przez strony. Skarżący zarzucili Sądowi, iż ten błędnie uznał, że okoliczności sprawy uzasadniają wzajemne zniesienie kosztów procesu, gdy tymczasem konieczne byłoby uwzględnienie tego, że powodowie przegrali proces w przeważającej części (w 60 – 70%). Nadto podniesiono, że pozwani wnosili o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej stawce minimalnej. Zarzuty te nie prowadzą do zmiany tej części wyroku.

Sąd Okręgowy zauważył, że powodowie wygrali w około 30 – 40%. Uznał jednak, że porównywalne koszty procesu poniesione przez powodów i pozwanych uzasadniają zastosowanie art. 100 zd 1 k.p.c. Przypomnieć należy, że wzajemne zniesienie kosztów ma miejsce wtedy, kiedy po ich rozliczeniu stosownie do wyniku sprawy okaże się, że przypadające na każdą ze stron koszty odpowiadają w przybliżeniu kwotom, które zostały w rzeczywistości przez nie wydatkowane. Zatem jeżeli strony w zbliżonym stopniu wygrały lub przegrały sprawę, a jednocześnie w takim stosunku poniosły koszty, powinna być zastosowana zasada wzajemnego zniesienia kosztów. Nie jest przy tym wymagane, by ów stosunek poniesionych kosztów w sposób absolutny się równoważył. W niniejszym przypadku, w którym de facto mamy do czynienia z dwiema sprawami: z powództwa M. S. (1) i z powództwa K. S. (1), okoliczności sprawy nie pozwalają na zmianę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego. Trzeba bowiem zaznaczyć, że początkowo powodowie wnosili o zasądzenie niższych kwot, a do rozszerzenia powództwa doszło dopiero w toku postępowania. Zaś zgodnie z § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu j.t. Dz.U.2013.461) w razie zmiany w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłat, bierze się pod uwagę wartość zmienioną, poczynając od następnej instancji. Zatem należałoby uznać, że, w zakresie stawki wynagrodzenia pełnomocnika strony, taka zmiana dokonana w trakcie procesu, w stosunku do wskazań zawartych w pozwie, może być uwzględniona dopiero w następnej instancji. Tym samym, co do postępowania pierwszoinstancyjnego, należałoby się oprzeć na pierwotnej treści pozwu. Każdy z powodów poniósł koszty wynagrodzenia swego pełnomocnika, które należy ustalić, w oparciu o wyrażoną wyżej zasadę, na kwotę 2 700 zł (§ 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6) oraz koszt uiszczonej opłaty od pozwu (odpowiednio 2 720 zł i 3 020 zł). Pozwani zaś ponieśli koszty wynagrodzenia pełnomocnika w tej samej wysokości. Nie ma przy tym podstaw do ustalenia owego wynagrodzenia w podwójnej wysokości. Bo o ile można uznać, że sprawa nie była najłatwiejsza

pod względem faktycznym czy materialnoprawnym, o tyle Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że okoliczność ta jest niejako konsumowana w wysokiej stawce podstawowej. Porównanie zaś sum jakie obciążają powodów i pozwanych z sumami jakie rzeczywiście ponieśli daje podstawy do przyjęcia, że są one praktycznie tożsame lub bardzo zbliżone. I tak w przypadku powództwa M. S. (1), biorąc pod uwagę stosunek w jakim wygrała ona swą sprawę (około 40%) poniesiony przez nią koszt (5 420 zł) jest przewyższa ten, który ją obciążał. Podobnie jest w przypadku powództwa K. S. (1) (wygrał on sprawę w około 30%) koszt procesu, który go obciąża jest nieznacznie wyższy niż rzeczywiście przez niego poniesiony. Nie jest to różnica, która uniemożliwiłaby zastosowanie zasady wzajemnego zniesienia kosztów procesu. Należy raz jeszcze podkreślić, że w tym przypadku istotny jest nie tylko stosunek wygranej do przegranej ale stosunek kwot obciążających daną stronę tytułem kosztów procesu do kwot rzeczywiście przez nią poniesionych. W tym przypadku, w odniesieniu do obydwu powodów, ów stosunek jest tego rodzaju, że sankcjonuje zastosowaną zasadę wzajemnego zniesienia przedmiotowych kosztów, co pośrednio znajduje jeszcze dodatkowe umocowanie w tym, że koszty zastępstwa procesowego spowodowane rozszerzeniem powództwa znaczenie mają dopiero w następnej instancji.

W świetle powyższych rozważań zażalenia obu pozwanych są niezasadne i podlegają na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddaleniu.

Koszty postępowania drugoinstancyjnego Sąd Apelacyjny zdecydował wzajemnie znieść, opierając się na art. 100 k.p.c. Zażalenie złożył (...), wnosząc o zasądzenie kosztów postępowania nim wywołanego, w odpowiedzi na to zażalenie pełnomocnik powoda K. S. (1) wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania. Pozwany wygrał jednak swą sprawę w niepełnym wymiarze – uzyskał jedynie częściową zmianę w zakresie kosztów sądowych przyznanych od niego na rzecz Skarbu Państwa. W pozostałym zakresie jego zażalenie zostało odrzucone bądź oddalone. Strony poniosły porównywalne koszty postępowania, na które złożyło się przede wszystkim wynagrodzenie pełnomocnika (opłata od zażalenia, w niewielkiej wysokości, może być tu praktycznie pominięta). Stąd też takie rozstrzygnięcie jest uzasadnione. W przypadku apelacji złożonej przez syndyka masy upadłości SPZOZ G. należy zauważyć, że i w tym przypadku skarżący nie wygrał w całości. Uzyskał nieznaczną zmianę wyroku w zakresie odsetek i istotne zmniejszenie w zakresie kosztów postępowania pojednawczego. Również i tu koszty postępowania były dla przeciwników porównywalne. Zatem ich wzajemnie zniesienie jest także uprawnione.